ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Ἔνδεκα ἡ ὥρα. Ἔξω ἡ νύχτα εἶνε παγερὴ καὶ ὁ χιονοστρόβιλος μαίνεται. Στὸ μέγαρο τοῦ κόμητος ντ' Ἐσσέβ, κοντὰ στὸ πάρκο Μονσώ, βασιλεύει τὴ Χριστουγεννιάτικη αὐτὴ νύχτα σιωπὴ καὶ πένθος, γιατὶ ἐκεῖνη περασμένη ἄνοιξι ἡ ὡμορφη γυναῖκα του ἔπεσε ἀπὸ τ' ἄλογό της καὶ σκοτώθηκε. Ἔτσι ὁ κόμης ἔμεινε χῆρος μὲ τρία παιδιά, τὸν Πέτρο, ἑνδεκα ἐτῶν, τὸν Ἀρμάνδο δέκα καὶ τὴ Σιμόνη, ποὺ δὲν ἔκλεισε ἀκόμα τὰ ὀχτώ.

Τὰ παιδιὰ μένουν στὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ μεγάρου. Ἡ Σιμόνη, ὅπως καὶ τὰ δύο ἄλλα, ἔχει τὴν καμαροῦλα της. Καὶ τὴ φοβερὴ αὐτὴ Χριστουγεννιάτικη νύχτα, ἐνῶ τὰ φτωχὰ παιδιὰ κρυώνουνε στοὺς δρόμους, τὸ πλούσιο αὐτὸ κορίτσι νοιώθει παγωμένη τὴν καρδιά του, κι' ἂς εἶνε ὅσο παίρνει ζεστὴ ἡ καμαροῦλα του.

Ἡ καθμένη ἡ Σιμόνη συλλογιέται, πὼς ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ἡ μαμά της κάτι ἄλλαξε στὴ ζωή της κι' ὁ μπαμπᾶς της ποὺ τὴν συμπαθοῦσε πρίν, τώρα τῆς φέρνεται μὲ τὸν ψυχρότερο τρόπο. Ὁ μπαμπᾶς της δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιὰ ὅπως ἄλλοτε. Καὶ γι' αὐτὸ τὴν παραμονὴ αὐτὴ τῶν Χριστουγέννων τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ κλείσῃ μάτι.. Ἄχ, τί ὡμορφα ποὺ ἦταν τὰ παλιά, τὸν καιρὸ ποὺ ὅλοι τὴν ἐχάϊδεναν καὶ την ἀγαποῦσαν τρυφερά! Γιατὶ ν' ἀλλάξουν ὅλα ἔτσι ἀπότομα;

Δὲ μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ποὺ ἔννοιωσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν μεταβολὴ τῶν αἰσθημάτων τοῦ πατέρα της. Εἶχε βγῆ μὲ τὴ ματαζὲλ Μαρί, τὴ γκουβερνάντα της καὶ τὰ δύο της ἀδέρφια στὸ πάρκο τῶν Βερσαλλιῶν. Ξαφνικὰ φάνηκε ὁ πατέρας της. Ἔτρεξε τότε κοντά του, ὅπως πάντα, ἕτοιμη νὰ χυθῆ στὴν ἀγκαλιά του, εἶδε, ὅμως, ἀμέσως πὼς τὰ μάτια του ἦσαν ψυχρὰ πολύ. Κι' ἀντὶ νὰ τὴν φιλήσῃ μὲ λαχτάρα ὁ πατέρας της, τῆς εἶπε ψυχρὰ κι' ἀπότομα:

— Πήγαινε ἐμπρὸς μὲ τὴ ματαζέλ!

Ἔπειτα ἔκπῆρε τὸ χέρι τὰ δύο του ἀγόρια κ' ἐπροχώρησε σκυφτὸς καὶ μελαγχολικός.

Ἀπὸ τότε τῆς μιλοῦσε μ' ἄλλη φωνὴ πεια. Τὸ πρωὶ δὲν την δεχότανε στὴν κάμαρά του. Τραβοῦσε τὸ χέρι του ὅταν πήγαινε νὰ τοῦ τὸ φιλήσῃ.

Ποτὲ πεια δεν τῆς ἔλεγεν ἕνα καλὸ λόγο, ὅσον κι' ἂν φαινότανε ἐπιμελὴς στὰ μαθήματά της...

Σὲ ποιὸν νὰ παραπονεθῆ γιὰ ὅλ' αὐτά; Τὴ γιαγιά της δὲν τὴν βλέπει ποτέ. Ἄλλοτε εἶχε ἕναν καλὸ φίλο, τὸν κύριο ντ' Ἐντύ, τὸ νουνὸ της, αὐτός, ὅμως, δὲν ἔρχεται πεια στὸ σπίτι. Γιατὶ τὴν παραιέλησε, ἀλήθεια, κι' ὁ νουνός της, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε ἄλλοτε τόσο πολύ;

Ἡ Σιμόνη ἀκούει τὸ χιονοστρόβιλο ποὺ φυσομανᾶ καὶ παρακμονεύει νὰ δῆ ἂν ἔχουν κοιμηθῆ ὅλοι. Ἔχει τώρα κάποιο μεγάλο σχέδιο στὸ νοῦ της... Ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς θὰ κατεβῆ τὰ χαμάματα ν' ἀφήσῃ δῶρα στὰ μικρὰ παιδιά, θὰ καθήσῃ κι' αὐτὴ νὰ γράψῃ ἕνα γράμμα τῆς μαμᾶς της ποὺ βρίσκεται στὸν οὐρανό. Τὸ γράμμα θὰ τ' ἀφήσῃ μέσα στὸ παπουτσάκι της στὸ τζάκι Καὶ ὁ Χριστὸς ποὺ θὰ τὸ δῆ, θὰ τὸ πάρῃ χωρὶς ἄλλο καὶ θὰ τῆς τὸ δώσῃ...

. . . . . .

Μία ἡ ὥρα τὸ πρωΐ.

Τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου τοῦ κόμητος ντ' Ἐσσὲβ εἶνε φωτισμένο. Ὁ κόμης κάθεται στὴ γωνιὰ τοῦ τζακιοῦ, σκεπτικὸς πολύ. Πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο βρισκότανε στὸ ἴδιο ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του κι' ἑτοιμάζανε τὰ δῶρα τῶν παιδιῶν. Ἄχ, πῶς τὴν εἶχε ἀγαπήσει τὴν Ἀλίκη, ἀλήθεια καὶ πὼς δὲν ἦταν ἄξιος γιὰ τὴ φοβερή της προδοσία!

Ξαναβλέπει τὴ γυναῖκα του σὰν νὰ ζοῦσε ἀκόμα... Ἄ, γιατὶ νὰ κρύβεται πίσω ἀπ' τὴ γλύκα τῶν ματιῶν της καὶ τὸ εὐγενικό της χαμόγελο, τὸ φοβερὸ μυστικὸ τῆς προδοσίας; Ἦταν ἄγνὴ ἡ ματιά της κι' ὅμως τὸν ἀπατοῦσε χρόνια τώρα, κυλιότανε στὴ λάσκη!

Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε ποὺ ἔμαθε τὴ φοβερὴ ἀλήθεια. Εἶχε βγῆ τὸ πρωὶ περίπατο ἔφιππος μὲ τὴ γυναῖκα του. Παρασταθῆκε, τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀγαλπισία, στὸ τραγικὸ δυστύχημα. Καὶ τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ποὺ ἔθαψε τὴ γυναῖκα ἐκείνη, ποὺ εἶχε λατρεύσει σὰν εἴδωλο, ἐπῆγε, τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόνο τῆς ἀγάπης, νὰ ζήσῃ στὴν κάμαρή της μὲ τὴν ἐνθύμησι τῶν περασμένων...

Ξαφνικὰ τότε τοῦ ἐξεκεπάσθηκε ἡ φοβερὴ ἀλήθεια. Σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου της βρῆκε ἕνα σωρὸ γράμματα ποὺ τοῦ ἄνοιξαν τὰ μάτια.. Ἡ γυναῖκα του εἶχε παραπατήσει!.. Καὶ συνένοχός της ἦταν ὁ παιδικός του φίλος, ὁ μαρκήσιος ντ' Ἐντύ, ὁ νουνὸς τῆς Σιμόνης καὶ πατέρας της συγχρόνως!

Τί φοβερὴ ἀλήθεια τοῦ ἐξεκέπαζαν τὰ γράμματα ἐκεῖνα... Ἡ Ἀλίκη, ποὺ τὴν εἶχε ἀγαπήσει περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, εἶχε προδώσει τὴν ἐμπιστοσύνη του καὶ τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο, ἡ Σιμόνη, ποὺ τὸ ἐλάτρευε περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ παιδιά του, δὲν ἦταν παιδὶ δικό του!

Γρήγορα εὐτυχῶς ἔγινε κύριος τῶν νεύρων του καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασί του. Τὰ παιδιὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μάθουν τίποτε γιὰ τὴ διαγωγὴ τῆς μητέρας τους. Αὐτὸς θὰ κλεινότανε στὸ σπίτι του, θἄκλειναν ὅμως τὴν πόρτα καὶ στὸν ἄτιμο φίλο. Ἐπῆγε τότε καὶ φίλησε τ' ἀγόρια του κι' ἔπειτα ψιθύρισε:

— Γιὰ χάρι τους τὰ θυσιάζω ὅλα καὶ τὴν ἐκδίκησί μου ἀκόμη!

Ἀπὸ τότε, ὅμως, ἄρχισε ἕνα ἄλλο βάσανο φοβερώτερο. Τοῦ εἶχε γίνει μαρτύριο ἡ ἰδέα, πὼς ἡ μικρὴ Σιμόνη ἦταν κόρη ἑνὸς ἄλλου. Μάταια συλλογιζότανε: «Τὸ καθμένο, εἶνε ἀθῶο στὸ ἔγκλημα τῆς μητέρας του!» Ἡ προδοσία ἦταν ἀδύνατο νὰ λησμονηθῆ, ἡ Σιμόνη τοῦ εἶχε γίνει ἐντελῶς ἀποκρουστική.

Καὶ τὴν παραμονὴ ἐκείνη τῶν Χριστουγέννων, σκυμμένος ἐμπρὸς στὸ γραφεῖο του, ἀνίκανος νὰ λησμονήσῃ, ἐσυγκλονίζετο ἀπὸ λυγμούς.

. . . . . .

Τὸ ἐκκρεμὲς σημαίνει τώρα πειὰ δύο ὥρες τὸ πρωΐ. Ὁ κόμης σκουπίζει τὰ δάκρυά του. Σηκώνεται δρθιος. Εἶνε κατακόκκινος, τὸ μέτωπό του προβάλλει συνεφιασμένο, ἀστραπὲς ζήλειας λάμπουνε στὰ μάτια του.

Ὄχι, εἶνε ἀδύνατον νὰ συχωρέσῃ τὴ Σιμόνη. Ἔχει ἀκεῖ ἐμπρὸς στὸ γραφεῖο του ἕνα σωρὸ παιγνίδια. Θὰ τα πάῃ μόνος του στὸ σπουδαστήριο τῶν παιδιῶν καὶ θὰ τὰ βάλῃ στὰ παπουτσάκια τους. Τοῦ φαίνεται, ὅμως, πὼς δὲν μπορεῖ νὰ πιάσῃ τὰ δῶρα ποὺ εἶνε προωρισμένα γιὰ τὴ μικροῦλα, τὸ μισεῖ αὐτὸ τὸ παιδὶ τώρα.

— Γιατί, ἀλήθεια, νὰ μὴν εἶμαι ἐλεύθερος νὰ ἀφήσω νὰ ξεσπάσουνε τὰ αἰσθήματά μου, συλλογιέται. Δὲν παραμέλησα κανένα καθῆκον μου ἀπέναντί της. Εἶνε ἀδύνατο, ὅμως, νὰ μοῦ γυρέψῃ καὶ τὴν καρδιά μου ἀκόμα!

Ἐπῆρε τότε ἕνα κερὶ στὸ χέρι του, τὰ δῶρα τῶν παιδιῶν μὲ τὸ ἄλλο κι' ἐμπῆκε στὸ σπουδαστήριο. Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ τζακιοῦ βλέπει ἕνα ζευγάρι παπουτσάκια καὶ μέσα ἕνα γράμμα. Τὸ παίρνει στὰ χέρια του, σκίζει τὸ φάκελλο καὶ διαβάζει:

«Μαμακοῦλα μου,

Σοῦ γράφω γιὰ νὰ δῆς τί ὄμορφο γράψιμο ἔχω τώρα καὶ γιὰ νὰ σοῦ πῶ, πὼς εἶμαι πολὺ φρόνιμη ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγες. Δεν πάω, ὅμως, πειὰ στὸ σαλόνι. Ὁ μπαμπᾶς λέει, πὼς τὰ μικρὰ κορίτσια πρέπει νὰ μένουν μὲ τὴ ματαζέλ. Ἡ ματαζὲλ εἶνε πολὺ καλὴ βέβαια, μαζί μας. Τί νὰ σοῦ πῶ, ὅμως, ἐγὼ δὲν διασκεδάζω ὁλόλου!

Σ' ἀναζητῶ πάντα, μαμακοῦλα μου. Ἡ ματαζέλ μοῦ εἶπε πὼς βρίσκεσαι στὸν οὐρανὸ καὶ εἶσ' εὐτυχισμένη. Γιατὶ νὰ μὴ με πάρῃς μαζί σου καὶ μένα νὰ μὲ ζεσταίνῃ ἡ ἀγάπη σου;

Ἀφοῦ βρίσκεσαι στον οὐρανὸ μαμάκα μου, παρακάλεσε τὸ Χριστὸ ποὺ κάνει ὅ,τι θέλει, νὰ κάνῃ τὸ μπαμπᾶ νὰ μ' ἀγαπήσῃ ὅπως τὸν καιρὸ ποὺ ἤσουν καὶ σὺ ἐδῶ. Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀρμάνδος βρίσκονται πάντα κοντά του, ὅταν τελειώνουν τὰ μαθήματά τους, ἐμένα, ὅμως, μὲ στέλνει πάντα στὴ ματαζὲλ καὶ δὲν τολμῶ νὰ τὸν κυττάξω, γιατὶ τὰ μάτια του μὲ κάνουν καὶ τρομάζω. Σὲ βεβαιώνω, ὡς τόσο, πὼς δὲν ἔκανα τίποτε κακὸ ποτέ μου.

Κάθε βράδυ πάει καὶ φιλεῖ τ' ἀδέρφια μου. Ἀκούω ποὺ κλείνει ἡ πόρτα. Κάνω τότε πὼς κοιμοῦμαι καὶ περιμένω, σφίγγοντας δυνατὰ τὰ χέρια μου ἀπὸ λαχτάρα. Δὲν ἔρχεται, ὅμως, ποτὲ νὰ μὲ φιλήσῃ κι' ἐγὼ κλαίγω γιὰ ν' ἀποκοιμηθῶ.

Σύ, ποὺ μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα, μαμάκα μου, πὲς στὸ Χριστούλη πὼς ὁ μπαμπᾶς δὲ μ' ἀγαπάει πειὰ κι' ἐγὼ θἄθελα νὰ πεθάνω!

Σὲ φιλῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ

Ἡ Σιμονοῦλα σου»

Ὁ κόμης διάβασε καὶ ξαναδιάβασε τὶς γραμμὲς αὐτὲς ποὺ γεμίσανε καὶ τὶς τέσσερες σελίδες τοῦ χαρτιοῦ. Ποιὲς ἰδέες στριφογύρισαν στὸ μυαλό του, ἀρά γε;.. Πλημμύρισε μέσα του τὸ αἴσθημα τῆς δικαιοσύνης;...ἢ μήπως γέμισε τὴ ψυχή του ἡ τρυφερότης τῆς παλιᾶς του ἀγάπης; Τὸ παιδὶ μιᾶς γυναίκας ποὺ ἀγαπήσαμε, εἶνε πάντα ἡ γυναίκα αὐτὴ ἡ ἴδια...

Ποιὸς ξέρει, τί ἀνεμοστρόβιλος συντάραξε τὴν πονεμένη του ψυχή... Ἀφοῦ ὅμως διάβασε καὶ ξαναδιάβασε τὸ γράμμα ἐκεῖνο, στὸ ὁποῖο τὸ φτωχὸ πλάσμα εἶχε σκορπίσει ὅλο τὸν τὸν πόνο, ὁ κόμης πῆγε στὸ δωμάτιο τῆς Σιμόνης καὶ τὴν κύτταξε ἔτσι ποὺ κοιμόταν. Ἔπειτα ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε...

Τὸ πρωὶ ποὺ ξύπνησε ἡ Σιμόνη δὲν ἤξερε ἂν εἶχε δεῖ ὄνειρο, ἢ ἂν ἐκεῖνος, ποὺ τὸν ἔλεγε πατέρα, πῆγε ἀληθινὰ καὶ τὴ φίλησε, δακρυσμένος, στὸ κρεββατάκι της ὅπως τὸν παλιὸ καιρό...

Καὶ τὸ περιεργότερο ἀπ' ὅλα εἶνε, πὼς ἀπ' τὰ Χριστούγεννα ἐκεῖνα δὲν ὑπάρχει πειὸ ἀγαπημένο παιδὶ ἀπ' τὴ Σιμόνη. Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἔγινε πολὺ μεγαλύτερη, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ὁ κόμης ὕστερ' ἀπὸ ἕνα διαπληκτισμὸ στὴ λέσχη, σκότωσε σὲ μονομαχία τὸ μαρκήσιο ντ' Ἐντύ, τὸ δημιουργὸ ἐκεῖνο ὅλης τῆς περασμένης δυστυχίας...

Πὼλ Μπουρζὲ